

ket. A keresztény nevelés — mint azt XI. Pius pápa mondta találón — magában foglalja az ember érzéki és szellemi, értelmi és erkölcsi, egyéni, családi és társadalmi életének összességét, nemhogy valamiképp is kisebbitse, hanem hogy föl-emelje, rendezze és tökéletesítse Krisztus példája és tanítása szerint.

Mert változnak a korok, Krisztusnak számunkra megörökített tanítása, didaktikai és metodikai hagyatéka sokkal egyszerűbb, világosabb és érthetőbb, mint az újkor bármelyik rendszerező tudósáé, aki elérhetetlenebb célokat és nehezebben használható eszközöket javasol, mint maga a Próféták Királya. Az Ő nevelési módszere mindig időszerű lesz s az egyedüli, amely soha nem szorul újításra. Ő le tudott szállani az emberekhez, a mi mindennapi életünkhöz és gondolkodásunkhoz.

TANÍTÁSOK — VÁZLATOK

1941. november 3. hete.

Beszéd- és értelemgyakorlat.

I. OSZTALY.

A tanítás anyaga: Mit köszönhetünk szüleinknek?

Nevelési cél: A szülői szeretet elmélyítése.

I. Előkészítés. a) Az érdeklődés felkeltése.

Mivel szerzi meg a kenyérre valót édesapád? Csak kenyérre valóra van szüksége? Mi kell még a családban? Mikor kaptál új ruhát, cipőt, könyvet? Mindezt ki szerzi meg? Miből? Honnan veszi a rávaló pénzt? Tehát miért dolgozik édesapátok? Hát édesanyátok mit csinál? Mit gondoltok, gyerekek, ha nem volnának jó szüleitek, akkor is ilyen dolgokat volna? Kitől kapnátok enni ebédre, este, reggel? Ki ruházna benneteket? Ki íratna be az iskolába? Ki várna otthon télen jó meleg szobával? Ha betegek vagytok, ki ápolna olyan szeretettel? Ki aggódik értetek, ha nem vagytok otthon?

b) Célkitűzés.

Látjátok, mennyi mindent köszönhettek jó szüleiteknek, édesanyátoknak és apátoknak. Nélkülük meg sem tudnátok élni még! Beszéljünk hát a mai órán arról, mit köszönhetünk jó szüleinknek?

II. Tárgyalás.

a) Mese az édesapáról. Élt a mi falunkban egyszer egy földhözragadt szegény ember, annak volt felesége, meg gyermekei is voltak. Nem volt bizony egyebük, csak egy pírinkó házikójuk, az is csak akkora volt, ha hárman voltak benne, a negyedik már alig fért bele. Volt azután egy kocsijuk s

hozzá két vészna lovacska-juk. Hát ezzel a két vészna lovacska-val keresté meg az apa a családnak való kenyeret, meg mindent, ami a családban kell. Gondolhatjátok, hogy milyen szegények voltak, hiszen azzal a két girhes lóval ugyan nem sok terhet tudott elvinni a szegény ember, így hát bizony kevés pénzt is kapott munkájáért. És mégis, — mily Isten csodája! — megelégedett volt a családban mindenki. Megelégedett volt a szegény ember, mert ha nem is fényesen, de megkereste mindennap a kenyérre valót magának és családjának. Megelégedett volt az édesanya is, mert hiszen tudta, hogy ami az imában van, a mindennapi mégis csak megvan mindnyájuknak. De megelégedettek voltak a gyermekek is, hiszen a kis gyermeknek még nem is kell más, csak az, hogyha éhes, televerhesse kis haskóját.

Egyszer azonban megváltozott minden a szegény ember családjában. Beteg lett az ember s bizony a két lovacska hiába várta, hogy munkába menjenek, gazdájuk ki sem mozdult napok óta a házból. Mivel pedig nem dolgoztak, hát nemcsak a lovacskák koplaltak, de a családnak sem volt egy bevő falatja sem. A szegény család ezentúl abból tengette magát, amit édesanyjuk keresett azzal, hogy elment a módosabb házakhoz és segített a házimunkában. Bizony, szegények most már sokszor éheztek, sokszor hiába várták a delet, nem került meleg leves az asztalra, még a száraz kenyérnek is örültek volna, ha éppen lett volna otthon az is. A jó Isten azonban meghallgatta imádságukat, a szegény ember csakhamar felgyógyult és a kis család ismét megszerezte a mindennapira valót. Az arcok kisímultak szépen újra, s az addig síró, szomorú szemek is felragyogtak a megelégedettségtől. Látjátok gyerekek, mikor boldog a család? Bizony akkor, ha jó szüleink egészségesek. Ezért foglaljátok mindennap imátokba, hogy a jó Isten adjon nekik erőt, egészséget, mert addig vagytok boldogok, megelégedettek, amíg jó szüleitek egészségesek.

b) Gonosz Pista. Ha minden gyermek szeretné szüleit, nem volnának boldogtalanok a jó szülők. De nem minden gyermek szereti ám szüleit! Ismertem egy ilyen gyereket, Pistának nevezték. Hát ez a rossz fiú abban lelte örömét, ha szüleit megszoríthatta. Azt leste mindig, mivel törhet borsot jó szüleinek orra alá. Az iskolában nem tanult, mindig ő volt a legrosszabb tanuló, az utcán verekedett s ha ezért megbüntették, másokra fogta a rosszaságot. A béna katonát kicsúfolta, s az szegény elpanaszolta ezt jó szüleinek. Pista bizony csak nevetett magában, és dehogy is gondolt a megjavulásra. Sőt, annyira rossz volt, hogy visszafeleselt édesanyjának is, amikor az arra kérte, hogy segítsen neki fát behozni a kamrából. Édesapjának sem fogadott szót, akármire kérte is, mindig azt nézte csak, hogy tudjon megszabadulni a reá bízott feladattól. Hanem ez sem mehetett ám sokáig! Egyszer, hogy, hogy nem,

nagyon megfázott ez a gonosz Pista. Valahogy sokat hólapdázott a tavon, elég az hozzá, hogy estére magas láza lett, sőt félre is beszélt. Éjjel nem tudott aludni s mikor az orvos bácsit kihívták hozzá, azt mondta, hogy bizony csak a leggondosabb ápolás segíthet a fiún. Szegény jó édesanyja, akit pedig annyiszor megbántott engedetlenségével, rosszaságával, bizony egész éjjel ott sírt az ágya mellett, rakta rá a hidegvizes ruhákat, melengette, takargatta, még a lelkét is odaadta volna érte.

Sokáig, hosszú hetekig nyomta Pista az ágyat s volt ideje gondolkozni azon, hogy milyen rosszlelkű volt eddig. Most látta csak igazán, hogy kik maradtak vele nagy betegségében. Látta, hogy szegény édesanyjának a torkán le nem ment volna a falat, amíg ő nagybeteg volt. Édesapja is csak járkált a szobában, s ha nem szólt is, egyre csak azt figyelte, mi van vele, nem kell-e újra orvosért vagy a gyógyszertárba menni a drága orvosságért. Minden pénzét ráköltötte volna, csak hogy fiát, aki pedig engedetlen, rossz volt mindig, megmentse a biztos haláltól.

Ilyenek a ti szüleitek is, gyermekek! Tudom, ti sem vagytok mindig jók hozzájuk, de vajjon melyik szülő tudná megtenni azt, hogy amikor ti betegek vagytok, amikor bajotok van, ott hagyna benneteket? Bizony szüleitek akkor is ott vannak veletek, amikor már mindenki elhagy.

III. Összefoglalás. Gyermekeim! Láttátok most e kis történetekből, mire képesek jó szüleitek, mit meg nem tennének értetek. Hát szabad-e ezt a nagy-nagy jószágot, szeretetet rosszasággal, szeretetlenséggel visszafizetni? Ugy-e, nem! Tudom, hogy köztetek is vannak, akik olykor-olykor megfélemeznek magukról, ha szüleik olyat kívánnak tőlük, ami nem ízlik nekik. Pedig tudnotok kellene, hogy jó szüleitek voltak akik mindig csak javatokat akarják, még akkor is, ha úgy látjátok, hogy nem!

Mit fogadtok meg jó szüleiteknek? Mit köszönhettek jó szüleiteknek? Bizony, soha-soha sem tudjátok meghálálni nekik azt a sok szeretetet, értetek való aggodást, munkát, amit értetek tesznek, vállalnak.

Imádkoztok minden este értük?

Ki tud elmondani ilyen imát?

1941. november 1. hete.

Beszéd- és értelemgyakorlat.

II. OSZTÁLY.

A tanítás anyaga: Miért szeressük a magyar katonát?

Nevelési cél: A katonaszellem és vitézség megbecsülése.

I. Előkészítés. a) Érdeklődés-keltés.

Mi van most körülöttünk, gyermekek? Miből látjátok,